

valg, f. eks. de socialpolitiske udvalg, det fælles nordiske udvalg for økonomisk samarbejde og den nordiske kulturkommission. Etableringen af en nærmere forbindelse mellem de nordiske landes *parlament*er skete allerede i 1907 ved stiftelsen af det nordiske interparlamentariske forbund, og i de seneste år har parlamentariske udvalg samarbejdet om fremme af rejselivet i Norden og om tilvejebringelse af en ensartet indfødsretslovgivning, ligesom repræsentanter for Danmarks, Norges og Sveriges rigsdage deltog i forhandlingerne om et nordisk forsvarsforbund i januar 1949.

Det er på baggrund af den stadig nærmere kontakt mellem de nordiske folk og den voksende samvirken mellem deres offentlige myndigheder, at tanken om dannelsen af et *fast fællesnordisk parlamentarisk organ* må ses. Allerede i 1938 skitserede udenrigsminister *P. Munch* for sine nordiske kolleger en plan om et fællesorgan af regeringsmedlemmer og rigsdagsrepræsentanter til rådslagning om nordisk samarbejde; han håbede derved at give dette større fasthed og at komme bort fra dets ret tilfældige karakter. De således indledede drøftelser afbrødes ganske vist af den anden verdenskrig, men under krigen dukkede tanken dog frem igen på et nordisk interparlamentarisk møde i Stockholm, og efter krigens slutning blev den taget op fra flere sider, herhjemme f. eks. af folketingsmændene *Bertel Dahlgaard* (RV) og *Ole Bjørn Kraft* (KF), i Sverige gennem en motion i førstekammeret af 25. januar 1951. Ved det nordiske interparlamentariske delegeretmøde i Stockholm i august 1951 bragtes spørgsmålet på bane af den danske delegation med folketingsmand *Hans Hedtoft* (S) som ordfører, og efter delegationens forslag vedtoges enstemmigt en *resolution*, hvori der udtaltes tilslutning til tanken om oprettelse af et fælles nordisk organ, bestående af valgte repræsentanter for parlamenterne, til at mødes til regelmæssigt samråd indbyrdes og med repræsentanter for regeringerne om anliggender, hvori der kan blive tale om nordisk samarbejde. Et *udvalg* på 5 medlemmer — eet medlem fra hvert af de nordiske lande — skulle arbejde videre med sagen.

I begyndelsen af december 1951 trådte det nordiske interparlamentariske *råd* sammen for at drøfte et *udkast til vedtægter* for „Det nordiske Råd“, som 5 mands udvalget havde udarbejdet. Det viste sig da, at repræsentanterne for *Finland* ikke kunne slutte sig til forslaget om oprettelse af et nordisk råd, men henviste til de allerede bestående former for nordisk samarbejde, bl. a. indenfor det nordiske interparlamentariske forbund, hvis arbejdsformer de tilrådede yderligere at udbygge. De øvrige delegerede enedes derefter om en ændring i vedtægtsudkastet, således at dette kom til at indeholde en bestemmelse om, at finske repræsentanter kan deltage i rådets forhandlinger og beslutninger, når det ønskes fra finsk side. Og de vedtog at forelægge forslaget